

Techniek in kunst en coaching

In mijn tweede jaar aan het conservatorium studeerde ik de befaamde ‘zwarte toetsen etude’ van Chopin (opus 10 nr. 5). Een virtuoos en uitdagend stuk, zowel op technisch als muzikaal vlak. Ik ploeterde op de techniek van het ‘vingerspel’, oefende op mooie geleidelijke armbewegingen zodat de loopjes op het toetsenbord geen hinderlijke ‘breuken’ kregen, en verzong ingenieuze vingerzettingen voor de verraderlijke plekjes. Mijn armen vertoonden krampverschijnselen bij de zoveelste herhaling, maar nadat de verzuring in mijn spieren hersteld was oefende ik dapper door. Want ‘oefening baart kunst’.

AUTEUR: MIRJAM DIRKX

Afgelopen week zat ik naast een van mijn leermeesters in het coachingsvak. Met bewondering keek ik naar zijn beheersing van het vakmanschap. Hij schudt de theoretische concepten uit zijn mouw, plaatst vragen van cursisten in het gemaakte kader en werkt virtuoos met wel drie vragen tegelijkertijd zonder aan diepgang in te boeten. Ook bij hem kun je zien dat 'oefening kunst baart'. Zijn techniek van luisteren – ook naar de meest triviale zinnestjes – is scherp ontwikkeld. En ook in zijn techniek van 'verhalen spinnen', van contact maken en van confronteren, zie je de beheersing van vele jaren oefenen.

Terug naar mijn studietijd. Ik oefende uren achtereen op mijn stukken, zeer gedisciplineerd. Toch ontbrak er iets. "Het klinkt bang", zei mijn leraar. Dat vond ik pijnlijk om te horen. En hij kon me niet uitleggen hoe je 'niet bang' kunt spelen; er bestond geen techniek voor 'moedig' spel. Frustrerend! Ik bevroedde destijds niet dat het simpelweg doorleven van mijn angsten mijn techniek zo veel vrijer zou maken. En toch is dat wat er gebeurd is. Na een lange – en zeker niet altijd makkelijke – ontwikkeling staat mijn techniek nu ten dienste van mijn expressie, en niet andersom. Ik kan verklanken wat de noten in mij oproepen: verlangen, liefde, verdriet, vreugde, euforie. Alle nuances krijgen kleur en ontmoeten de luisteraar, die zich op zijn beurt

weer kan laten raken door mijn spel.

Ook in het coachingsvak werkt het niet anders. Neem mijn 'leermeester'; niet slechts zijn techniek maakt hem meesterlijk. Het is de combinatie van techniek en vakmanschap, gebed in zijn vermogen om zich te laten raken. Door de ontmoeting met de ander, met zichzelf, en door alles wat er in een flits tussen twee mensen plaatsvindt. Zo ontmoeten ook jij en ik telkens weer de mens die tegenover ons zit in onze coachingskamers, met alles wat deze aan vertederding, afkeer, bewondering of angst bij ons oproept.

Voor dat speciale moment bestaat er geen enkele techniek. Geen model, geen theorie en geen werkwijze kan daar werkelijke houvast geven; op zo'n moment bevinden we ons in een spannende improvisatie in het moment waar we zijn aangewezen op onszelf en onze eigen moed. De techniek laat ons hier stevig in de steek en dat is maar goed ook: zo krijgt iedere cliënt ons en niet onze technieken! ■

Mirjam Dirx is coach counselor en schreef samen met Annemijn Birnie het boek 'De Muzen aan het Woord', over het gebruik van beeld en muziek in coaching, therapie en training. Ze geven scholing voor ervaren coaches en therapeuten in het werken met de muzen. www.demuzenaanhetwoord.nl